

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/39088 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 9 januari 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 december 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) appellant ongewenst verklaard.

Bij besluit van 21 juli 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 9 januari 2007, verzonden op 10 januari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 7 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 22 februari 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een reactie ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 10 april 2007, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. W. de Kleine, advocaat te Emmen, en de staatssecretaris, vertegenwoordigd door mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te 's-Gravenhage, zijn verschenen.

Na de zitting heeft de Afdeling het onderzoek heropend. Bij brief van 2 juli 2007 heeft de Afdeling de staatssecretaris om inlichtingen verzocht, die hij bij brief van 16 juli 2007 heeft verstrekt. Bij brief van 9 augustus 2007 heeft appellant een reactie ingediend.

Met toestemming van partijen, gegeven bij brief van 10 september 2007 door de staatssecretaris en bij brief van 20 september 2007 door de vreemdeling, is van het beleggen van een nadere zitting afgezien. Vervolgens is het onderzoek opnieuw gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Appellant klaagt in zijn eerste grief dat de rechtbank, door te overwegen dat hetgeen hij in het kader van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) heeft aangevoerd, slechts een globale herhaling is van hetgeen hij in de asielprocedure heeft aangevoerd, onvoldoende heeft beoordeeld of hij bij terugkeer een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met dit artikel. Volgens appellant heeft de rechtbank miskend dat hij een beroep heeft gedaan op het rapport van de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: de UNHCR) van 31 maart 2006 ("UNHCR's Position on international protection needs of asylum-seekers from Liberia"; hierna: het rapport) dat niet in de

asielprocedure is betrokken en waaruit blijkt dat situatie van de Mandingo bevolkingsgroep in Liberia uiterst zorgwekkend is.

2.1.1. Appellant heeft op 29 september 2000 een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. Bij besluit van 17 november 2000 is deze aanvraag afgewezen. Het daartegen gemaakte bezwaar is bij besluit van 23 november 2004 ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 23 juni 2005 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

2.1.2. De onderhavige procedure ziet op de ongewenstverklaring van appellant. Niet in geschil is dat, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 13 december 2004 in zaak no. 200408722/1, JV 2005/60), een gestelde schending van het EVRM in de procedure tegen de ongewenstverklaring naar voren kan worden gebracht.

Niet in geschil is voorts dat appellant behoort tot de Mandingo bevolkingsgroep.

2.1.3. In de gronden van het beroep van 11 september 2006 heeft appellant aangevoerd dat de huidige situatie in Liberia voor personen behorend tot de Mandingo bevolkingsgroep zorgwekkend is. Hij heeft daarbij een pagina uit een door VluchtelingenWerk Nederland verspreide nieuwsbrief, Update 2006 nr. 14, jaargang 12, van 11 april 2006, overgelegd waarin wordt gewezen op voormeld rapport van de UNHCR over de positie van de Mandingo bevolkingsgroep in Liberia. In aanvulling op zijn beroepschrift heeft appellant bij brief van 20 november 2006 dit rapport vervolgens overgelegd.

Nu het rapport van de UNHCR in de asielprocedure geen rol heeft gespeeld, klaagt appellant reeds hierom terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hetgeen hij in de huidige procedure heeft aangevoerd, slechts een globale herhaling is van hetgeen hij in de asielprocedure heeft aangevoerd. Ten onrechte is dan ook niet beoordeeld of het rapport aanleiding geeft voor het oordeel dat appellant bij terugkeer een risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Grief 2 behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, het beroep tegen het besluit van 21 juli 2006 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, in zoverre daarop nog moet worden beslist.

2.3. Appellant heeft, samengevat weergegeven, onder verwijzing naar voormeld rapport van de UNHCR, aangevoerd dat de situatie van de Mandingo bevolkingsgroep zich zodanig ontwikkelt dat zij steeds meer het slachtoffer wordt van vervolging door andere bevolkingsgroepen die in Liberia de macht hebben en dat Liberianen van Mandingo-afkomst niet als staatsburger van Liberia worden erkend en daardoor te maken krijgen met ernstige discriminatie en vijandigheid, zodat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Appellant

heeft in dit verband een beroep gedaan op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 11 januari 2007 in de zaak _____ tegen Nederland, no. 1948/04 (AB 2007, 76).

2.3.1. Volgens het arrest van het EHRM van 30 oktober 1991 inzake no. 13163/87 (RV 1991, 19) dient, wil aannemelijk zijn dat een vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, sprake te zijn van specifieke individuele kenmerken ("special distinguishing features"), waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid ("mere possibility") van schending is onvoldoende.

Uit bijvoorbeeld de arresten van het EHRM van 6 maart 2001 (JV 2001/104), van 17 februari 2004 in de zaak _____ tegen Nederland, no. 58510/00 (NJB 2004/17, no. 20) en van 26 juli 2005 in de zaak _____ tegen Finland, no. 38885/02 (AB 2005, 370) blijkt dat naast het aldus gestelde individualiseringsvereiste betekenis toekomt aan de algemene mensenrechtensituatie in het land van herkomst waaraan het individuele asielrelaas wordt gerelateerd.

In het arrest van 11 januari 2007 in de zaak _____ heeft het EHRM in de paragrafen 147 en 148 naar deze jurisprudentie verwezen. Het EHRM heeft in dat arrest ook vastgesteld dat _____ wegens het behoren tot een minderheidsgroep in een door een andere groep gedomineerde omgeving, in het verleden slachtoffer is geweest van een onmenselijke behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM waartegen hij geen bescherming kon vinden en dat er geen indicatie is dat deze situatie na gedwongen terugkeer naar Somalië anders zal zijn. Het is in dit kader dat het EHRM overweegt dat van _____ gelet op diens asielrelaas en op de informatie over de situatie van de leden van de Ashraf minderheid in de relatief onveilige gebieden van Somalië, niet verlangd kan worden dat hij met nog meer, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden ("further special distinguishing features") aantoont dat voorzienbaar is dat hij bij terugkeer blootgesteld zal worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Hieruit kan naar het oordeel van de Afdeling niet worden afgeleid dat, in afwijking van de eerdere jurisprudentie van het EHRM, van een vreemdeling die zich verzet tegen uitzetting naar een land waar sprake is van ernstige mensenrechtenschendingen jegens een specifieke minderheidsgroep waartoe hij behoort, op die enkele grond niet kan worden verlangd dat deze aan de hand van hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk maakt dat ook hij het hierboven genoemde risico loopt. Wel valt daaruit af te leiden dat indien een vreemdeling deel uitmaakt van een specifieke minderheidsgroep die doelwit is van ernstige mensenrechtenschendingen en sprake zou kunnen zijn van bijzondere omstandigheden als aan de orde waren in de zaak _____ informatie over de situatie van die groep en de mate waarin die bescherming kan bieden of vinden tegen zodanige mensenrechtenschendingen, uitdrukkelijk meegewogen moet worden bij de beantwoording van de vraag of een vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM en die informatie een groter gewicht moet krijgen naarmate bedoelde situatie ernstiger is gebleken.

2.3.2. In het rapport van de UNHCR wordt - voor zover van belang - het volgende vermeld.

"Generally, the human rights situation has improved and continues to improve, thanks to the significant efforts made by the transitional authorities towards addressing the main human rights concerns, such as weak institutional base for the rule of law, poor detention conditions, the protection of the right of life, physical integrity including sexual and gender-based violence, as well as economic, social and cultural rights, including the right to land and property."

Ten aanzien van de positie van de Mandingo bevolkingsgroep wordt het volgende vermeld.

"The specific situation of members of the Mandingo ethnic group may still warrant some special attention. They are perceived by some segments of the Liberian society as non-indigenous migrants. In addition, members of the Mandingo ethnic group were considered supporters of the regime of Samuel Doe, ULIMO [United Liberation Movement for Democracy] and more recently LURD [Liberians United for Reconciliation and Democracy]. It cannot be excluded that upon return, their citizenship might be contested, which would also lead to them having difficulties in regaining their property rights, as in accordance with Liberian legislation, foreigners cannot own land in Liberia. As a result, individual members of the Mandingo ethnic group might be faced with harassment and discriminatory treatment, due to perception that as "outsiders" and former supporters of Samuel Doe, ULIMO and more recently LURD, they should not be entitled to benefit from advantages acquired in the past. The situation of the Mandingos is further compounded by the fact that unlike the other ethnic groups, their attachment to a specific region within Liberia is more tenuous. The Liberian authorities have established Property Committees throughout Liberia, whose task is to address property-related issues and disputes. The non-discriminatory treatment of Mandingos in such procedures might be a challenge."

en:

"In this respect, asylum claims of members of the Mandingo ethnic group should be given careful consideration in light of paragraph 5 of this document."

De UNHCR concludeert onder meer dat:

"In regard to individuals found not to be eligible for refugee status under the 1951 Convention or OAU [Organization of African Unity] Convention, as applicable, UNHCR would have no objection to their possible return to Liberia."

2.3.3. In het besluit op bezwaar van 21 juli 2006 heeft de minister zich, onder verwijzing naar de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Leeuwarden, van 10 mei 2006 op het door appellant in bezwaar ingediende verzoek om een voorlopige voorziening, op het standpunt gesteld dat het niet aannemelijk is dat appellant bij uitzetting gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij zal worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De staatssecretaris heeft ter zitting bij de Afdeling - samengevat weergegeven - aangevoerd dat uit het rapport van de UNHCR niet kan worden afgeleid dat ieder lid van de Mandingo bevolkingsgroep bij terugkeer in Liberia met zodanige problemen te maken krijgt dat gesproken moet worden van een generieke schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel uit het rapport blijkt dat de positie van de Mandingo bevolkingsgroep nog steeds zorgwekkend is, rechtvaardigt dat volgens de staatssecretaris niet de conclusie dat ten aanzien van appellant sprake is van "special distinguishing features". Ten aanzien van het gestelde risico dat men in Liberia niet zal accepteren dat appellant een Mandingo van Liberiaanse nationaliteit is, heeft de staatssecretaris er voorts op gewezen dat uit de stukken blijkt dat de Liberiaanse autoriteiten ten aanzien van appellant zijn Liberiaanse nationaliteit hebben erkend.

2.3.4. Desgevraagd heeft de staatssecretaris naar aanleiding van een aangekondigde beleidswijziging in verband met voormeld arrest van het EHRM van 11 januari 2007 bij brief van 16 juli 2007 medegedeeld dat er in het licht van hetgeen over de algemene situatie in Liberia, en met name ten aanzien van de leden van de Mandingo bevolkingsgroep, bekend is, geen aanleiding bestaat tot een wijziging van het landgebonden hoofdstuk in de Vreemdelingencirculaire 2000 ten aanzien van Liberia.

2.3.5. Hoewel, zoals blijkt uit het rapport van de UNHCR, de situatie van personen die behoren tot de Mandingo bevolkingsgroep speciale aandacht vergt, volgt hieruit niet dat sprake is van een minderheidsgroep die dermate kwetsbaar is dat de leden reeds op grond van het behoren tot die groep geen bescherming kunnen krijgen tegen ernstige mensenrechtenschendingen waarvan zij het doelwit zijn. Evenmin is ten aanzien van appellant vastgesteld dat hij in het verleden wegens het behoren tot de Mandingo bevolkingsgroep onderworpen is geweest aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Appellant dient, om een geslaagd beroep op dat artikel te kunnen doen, derhalve verdere hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk te maken, waaruit blijkt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met dat artikel. Dit heeft hij niet gedaan.

Het arrest van het EHRM in de zaak _____ biedt geen grond voor het oordeel dat hem dit niet kan worden tegengeworpen. De minister heeft zich dan ook niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij uitzetting gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij zal worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De beroepsgrond faalt.

2.4. Appellant heeft voorts in beroep aangevoerd dat de ongewenstverklaring voor hem zodanige nadelige gevolgen met zich brengt dat in redelijkheid niet tot ongewenstverklaring kan worden overgegaan. Hij stelt dat hij in een onmogelijke positie komt te verkeren, nu terugkeer naar Liberia feitelijk onmogelijk is gebleken, ondanks het feit dat hij daartoe wel al het mogelijke heeft gedaan, terwijl hij strafrechtelijk vervolgd kan worden nu hij, ondanks zijn ongewenstverklaring, in Nederland verblijft.

2.4.1. Appellant heeft zijn stelling dat het voor hem onmogelijk is terug te keren naar Liberia niet met stukken onderbouwd. Niet is gebleken dat de Liberiaanse autoriteiten, die zijn nationaliteit hebben erkend, appellant geen laissez passer zouden verstrekken, indien hij vrijwillig zou terugkeren naar Liberia. Deze beroepsgrond faalt evenzeer.

2.5. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin doet zich de situatie voor dat het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, onverbrekkelijk samenhangen met hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

2.6. De Afdeling zal het beroep tegen het besluit van 21 juli 2006 ongegrond verklaren.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 9 januari 2007 in zaak no. AWB 06/39088;
- III. verklaart het door appellant bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- IV. gelast dat de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 211,00 (zegge: tweehonderdelf euro) voor de behandeling van het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. T.M.A. Claessens, Leden, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

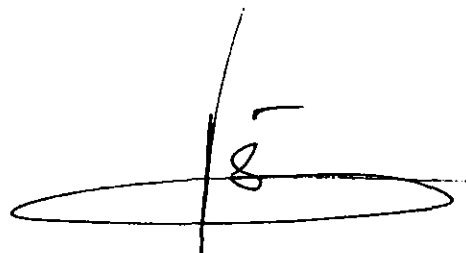
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 oktober 2007

348-473.

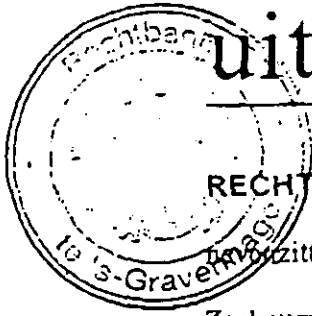
Verzonden: 12 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke and a small '8' or 'e' shape to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Afdeling Bestuursrecht, zittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 06/39088

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op :
van Liberiaanse nationaliteit,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. W. de Kleine, advocaat te Emmen,

en

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE,

(Immigratie-en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. J.C. aan 't Goor, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Bij beschikking van 20 december 2005 heeft verweerder eiser ongewenst verklaard.

1.2. Eiser heeft daartegen op 11 januari 2006 bezwaar gemaakt.

1.3. Op 11 januari 2006 heeft eiser de voorzieningenrechter verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot op het bezwaar is beslist. Bij uitspraak van 10 mei 2006 (Awb 06/2369) heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Leeuwarden, dit verzoek om een voorlopige voorziening afgewezen.

1.4. Bij beschikking van 21 juli 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

1.5. Bij beroepschrift van 14 augustus 2006 heeft eiser tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld bij de rechtbank.

1.6. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.7. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 12 december 2006. Eiser is aldaar verschenen bij gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Zaaknummer: Awb 06/39088

blad 2

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Verweerder heeft eiser om de navolgende redenen met toepassing van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ongewenst verklaard. Eiser is bij vonnis van 13 april 2005 veroordeeld tot vier weken gevangenisstraf en op 27 juni 2003 is hem een transactievoorstel gedaan dat door hem is aanvaard, in beide gevallen wegens overtreding van artikel 231, tweede lid, Wetboek van Strafrecht. Aangenomen wordt dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde, terwijl hij geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, Vw 2000. Hetgeen eiser heeft aangevoerd met betrekking tot de problemen die hij bij terugkeer naar Liberia zal ondervinden is van onvoldoende gewicht om zijn ongewenstverklaring achterwege te laten. Met betrekking tot hetgeen eiser in bezwaar heeft aangevoerd heeft verweerder verwezen naar de uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Leeuwarden van 10 mei 2006.

2.2. Eiser stelt zich op het standpunt dat in redelijkheid niet kan worden volgehouden dat eiser een gevaar zou vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, dan wel dusdanige overlast zou veroorzaken dat dit ongewenstverklaring zou rechtvaardigen. Wat eiser heeft misdaan, is met een vals paspoort naar Rome reizen om die stad te bezichtigen. Bij terugkomst in Nederland werd hij bij de grens aangehouden met het valse paspoort en daarvoor gedagvaard. Hij heeft met zijn toeristische trip geen overlast veroorzaakt en ook aan niemand schade toegebracht. Voor dit toeristische tripje is hij onevenredig zwaar gestraft met een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van vier weken. Daarnaast heeft hij éénmaal een geringe boete betaald. Naast deze kleinigheden heeft hij zich tijdens zijn ruim vijf jaar durend verblijf in Nederland voortreffelijk gedragen. De gevolgen van de ongewenstverklaring zijn voor eiser zodanig onevenredig nadelig dat daartoe in redelijkheid niet kan worden overgegaan. Eiser is afkomstig uit Liberia en behoort tot de bevolkingsgroep der Mandingo. Mocht eiser worden gedwongen terug te keren naar Liberia, dan kost hem dat hoogstwaarschijnlijk het leven. Eiser doet daarom een beroep op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). De discriminatie van en de vijandigheid tegen Mandingo's in Liberia is ernstig, omdat de Mandingo's worden geassocieerd met het tirannieke regime van voormalig president Samuel Doe. Eiser verwijst in dit kader naar een schrijven van de UNHCR.

Beoordeling van het beroep

2.3. Verweerder heeft eiser ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef onder c, Vw 2000. Ingevolge dit artikel kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, Vw 2000.

2.4. Het door verweerder in dit verband gevoerde beleid was, ten tijde van de ongewenstverklaring van eiser, vastgelegd in hoofdstuk B1/2.2.4.4. Vw 2000. Blijkens dit beleid betreft artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 vreemdelingen die niet rechtmatig op grond van een verblijfsvergunning noch op basis van het Gemeenschapsrecht, de Overeenkomst tussen de EG en de Zwitserse Bondsstaat of het Associatiebesluit 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije hier te lande verblijven. Tussen partijen is niet in geschil dat eiser niet behoort tot één van deze categorieën vreemdelingen. Ten aanzien van deze grond

Zaaknummer: Awb 06/39088

blad 3

vallen voorts onder meer te onderscheiden gevallen waarin de vreemdeling bij herhaling is veroordeeld tot een (korte) gevangenisstraf of hem een taakstraf ter zake van een misdrijf is opgelegd, dan wel hij een transactieaanbod ter zake van een misdrijf heeft aanvaard. Door het herhaald plegen van strafbare feiten veroorzaakt deze categorie dusdanige overlast dat ook de niet onherroepelijk opgelegde vrijheidstraf of maatregel in aanmerking wordt genomen.

2.5. De rechtbank stelt vast dat uit de gedingstukken blijkt dat eiser op 27 juni 2003 een transactie heeft aanvaard en op 13 april 2005 door de politierechter is veroordeeld tot vier weken onvoorwaardelijke gevangenisstraf, in beide gevallen wegens het plegen van het in artikel 231, tweede lid, Wetboek van Strafrecht omschreven misdrijf.

2.6. Derhalve is er in het geval van eiser sprake van het herhaald plegen van misdrijven waarvoor hij is veroordeeld tot een (korte) gevangenisstraf en waarvoor hij een transactieaanbod heeft aanvaard. De rechtbank is van oordeel dat dit verweerder de bevoegdheid geeft eiser, op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 en de nadere uitwerking van dat artikel in hoofdstuk B1/2.2.4.4. Vw 2000, ongewenst te verklaren. De rechtbank is voorts van oordeel dat gebruikmaking van deze bevoegdheid door verweerder geen gevolgen voor eiser met zich brengt die onevenredig nadelig zijn in vergelijking met de door de Nederlandse overheid te dienen belangen bij de toepassing van het beleid ter zake van ongewenstverklaring. Zoals ook de voorzieningenrechter heeft overwogen, neemt de stelling van eiser dat het hier slechts kleinigheden betreft en dat hij zich daarnaast gedurende zijn verblijf in Nederland voortreffelijk heeft gedragen, niet weg dat hij strafbare feiten in de vorm van misdrijven heeft gepleegd en dat er blijkens het geldende beleid sprake is van het veroorzaken van overlast en van de aanname dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde.

2.7. Met betrekking tot eisers beroep op artikel 3 EVRM overweegt de rechtbank als volgt. Zoals de voorzieningenrechter in zijn uitspraak van 10 mei 2006 reeds heeft overwogen, is in de asielprocedure van eiser reeds in rechte vast komen te staan dat niet aannemelijk is dat eiser bij uitzetting gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij zal worden onderworpen aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling. Hetgeen eiser in bezwaar en beroep heeft aangevoerd betreft naar het oordeel van de rechtbank slechts een globale herhaling van hetgeen eiser in de asielprocedure reeds heeft aangevoerd. De stelling, zoals ter zitting geponeerd, dat verweerder in de bestreden beschikking niet gemotiveerd is ingegaan op artikel 3 EVRM, treft naar het oordeel van de rechtbank geen doel, nu verweerder in de bestreden beschikking heeft verwezen naar genoemde uitspraak van de voorzieningenrechter van 10 mei 2006. Gelet op het voorgaande kan eisers beroep op artikel 3 EVRM niet tot een ander oordeel leiden.

2.8. Het beroep dient derhalve ongegrond te worden verklaard.

2.9. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

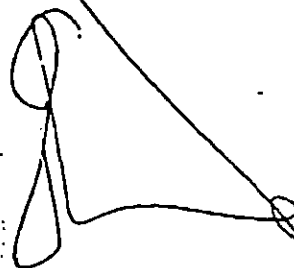
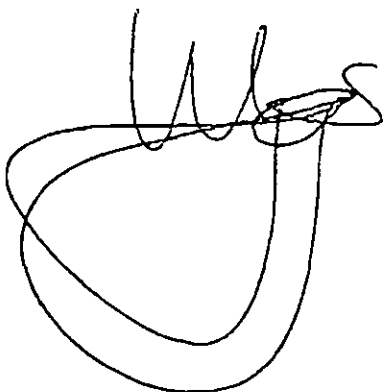
Zaaknummer: Awb 06/39088

blad 4

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. G. Laman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van W.A. Jager als griffier op 9 januari 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 is niet van toepassing.

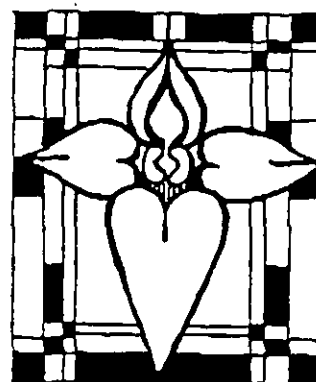
Afschrift verzonden: 10 JAN 2007

uwb = 7/2

VOOR AFSCHRIFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTERBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

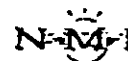
RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
768	
B	- 7 FEB 2007
ZAAKNR. 200701023/1/2	
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Afd. Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

ADVOCATENKANTOOR
DE KLEINE

Mr. W. de Kleine
I. de Haas-Folkers Mediator

ONZE REFERENTIE:

/Staat
Hoger beroep vreemdelingenzaken

UW REFERENTIE:

06/39088

EMMEN,

7 februari '07

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op afkomstig uit Liberia, te dezer zake woonplaats
kiezende te Emmen, aan de Hoofdstraat 159 ten kantore van advocaat en procureur Mr. W. de
Kleine, die door hem bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep en als
zodanig voor hem zal optreden:

Bij beslissing d.d. 10 januari 2007, is appellants beroep tegen de ongewenstverklaring ongegrond
verklaard.

Appellant stelt hierbij hoger beroep in tegen genoemde beslissing.

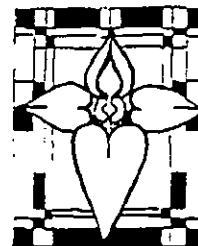
Appellant heeft de navolgende grieven tegen de bestreden beslissing:

1. Ten onrechte heeft rechtbank Groningen in punt 2.7 van de bestreden uitspraak het volgende overwogen: Met betrekking tot eisers beroep op artikel 3 EVRM overweegt de rechtbank als volgt. Zoals de voorzieningenrechter in zijn uitspraak van 10 mei 2006 reeds heeft overwogen, is in de asielprocedure van eiser reeds in rechte vast komen te staan dat niet aannemelijk is dat eiser bij uitzetting gegronde reden heeft om aan te nemen dat hij zal worden onderworpen aan een in artikel 3 EVRM verbonden behandeling. Hetgeen eiser in bezwaar en beroep heeft aangevoerd betreft naar het oordeel van de rechtbank slechts een globale herhaling van hetgeen eiser in de asielprocedure reeds heeft aangevoerd. De stelling, zoals ter zitting geponeerd, dat verweerder in de bestreden beschikking niet gemotiveerd is ingegaan op artikel 3 EVRM, treft naar het oordeel van de rechtbank geen doel, nu verweerder in de bestreden beschikking heeft verwezen naar genoemde uitspraak van de voorzieningenrechter van 10 mei 2006. Gelet op het voorgaande kan eisers beroep op artikel 3 EVRM niet tot een ander oordeel leiden. In de uitspraak d.d. 11 januari 2007 (vs. Nederland nummer 1948/04) heeft

IEDERE AANSPRAKELIJKHEID IS
BEPERKT TOT HET BEDRAG DAT
IN VOORKOMEND GEVAL
DOOR ONZE BEROEPSAAN-
SPRAKELIJKHEIDSVERZEKE-
RING WORDT UITBETAALD

email:
info@advocatenkantoordekleine.com
www.advocatenkantoordekleine.com
btw-nr: NL 0765.68.167.B.01

HOOFDSTRAAT 159
7811 EM EMMEN
TELEFOON: 0591 650199
TELEFAX: 0591 650198

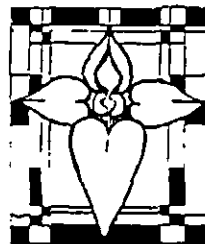
ADVOCATENKANTOOR
DE KLEINE

het Europese Hof voor de Rechten van de Mens opnieuw bevestigd, dat wanneer sprake is van gedwongen terugkeer naar het land van herkomst van een asielzoeker het risico op een schending van artikel 3 EVRM door de overheid dient te worden beoordeeld. Deze beoordeling door de staat of er een risico op schending van artikel 3 EVRM bestaat, dient deugdelijk en voldoende te zijn onderbouwd. Deze onderbouwing dient te geschieden aan de hand van informatie uit nationale bronnen als wel informatie uit andere betrouwbare en objectieve bronnen. Het Hof noemt als voorbeelden van laatstgenoemde bronnen: andere staten, organen van de Verenigde Naties en gerenommeerde NGO's. In casu is het sluitstuk van het toegepaste beleid dat appellant dient terug te keren naar zijn land van herkomst. Niet gesteld, noch gebleken is immers dat appellant naar een ander land dan zijn land van herkomst kan worden uitgezet.

In de bestreden uitspraak heeft de rechter niet dan wel onvoldoende beoordeeld of een risico op schending van artikel 3 EVRM voor appellant bestaat bij terugkeer naar Liberia op het moment van de uitspraak. De rechter heeft zich er voor wat betreft het risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM afgemaakt met een verwijzing naar de uitspraak van de voorzieningenrechter d.d. 10 mei 2006.

De voorzieningenrechter in zijn uitspraak d.d. 10 mei 2006 op zijn beurt heeft evenmin het risico op schending van artikel 3 EVRM ten tijde van de uitspraak in aanmerking genomen, maar heeft verwezen naar de uitspraak van 23 juni 2005, waarbij is geconstateerd, dat in 2005 geen risico bestond voor appellant op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Sindsdien is, zoals uitvoerig door appellant is aangevoerd, echter de situatie in Liberië voor Maningo's, de bevolkingsgroep waartoe appellant behoort, ondanks het feit dat de overige mensenrechtensituatie in Liberië verbetert, nog alsnog uiterst zorgwekkend is. Dit is onder andere vastgesteld in de Position Paper van de UNHCR, waarop appellant zich in de procedure leidend tot de bestreden uitspraak heeft beroepen. De Position Paper dateert van 31 maart 2006 en kon dus onmogelijk in de uitspraak van 23 juni 2005 worden betrokken. De opmerking van rechtbank Groningen in de bestreden uitspraak, dat hetgeen appellant in bezwaar en beroep heeft aangevoerd naar het oordeel van de rechtbank slechts een globale herhaling zou zijn van hetgeen hij in de asielprocedure reeds heeft aangevoerd, kan dan ook onmogelijk stand houden. Deze opmerking van de rechtbank berust zeer waarschijnlijk op de systematische weigering van rechters om andere documentatie dan de ambtsberichten van het Ministerie van Buitenlandse Zaken bij de beoordeling te betrekken. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft mer zoveel woorden aangegeven, dat ook andere betrouwbare en objectieve bronnen als organen van de Verenigde Naties bij de beoordeling dienen te worden betrokken. Nu rechtbank Groningen dat heeft nagelaten is de bestreden uitspraak niet gemotiveerd als volgens de Algemene Wet Bestuursrecht en de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is vereist. Alleen al om die reden kan de uitspraak niet in stand blijven.

ADVOCATENKANTOOR
DE KLEINE

2. Ten onrechte heeft rechtbank Groningen geoordeeld, dat gebruikmaking door verweerder van de bevoegdheid om appellant ongewenst te verklaren geen gevolgen voor appellant met zich mee zou brengen die onevenredig nadelig zijn in vergelijking met de door de Nederlandse overheid te dienen belangen bij de toepassing van het beleid ter zake van ongewenstverklaring.

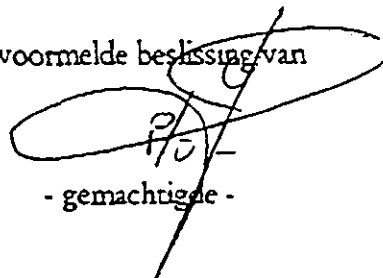
Geconstateerd kan worden, dat iedere steekhoudende onderbouwing van deze stellingname ontbreekt. Alleen al vanwege een motiveringsgebrek dan de bestreden uitspraak niet in stand blijven.

Dat klemt te meer nu appellant de rechtbank er uitdrukkelijk op heeft gewezen, dat hij door de ongewenstverklaring in een onmogelijke positie komt te verkeren. Gebleken is, dat het voor appellant onmogelijk is om terug te keren naar Liberïë. Tijdens de acht maanden durende vreemdelingenbewaring hebben zowel verweerder als appellant al het mogelijke gedaan om te bewerkstelligen dat de terugkeer van appellant naar Liberïë kan worden gerealiseerd. Ondanks het feit dat bij terugkeer naar Liberïë voor appellant direct levensgevaar dreigt, heeft hij gedurende de vreemdelingenbewaring zelf ook al het mogelijk gedaan om zijn terugkeer mogelijk te maken. Het is onmogelijk gebleken. Appellant kan ook niet naar een ander Europees land in verband met het Verdrag van Dublin. Bij eerste gelegenheid wordt hij naar Nederland teruggestuurd. Niet gesteld, noch gebleken is, dat appellant naar enig ander land kan vertrekken. Dat betekent dat appellant gedwongen is om in Nederland te blijven.

De ongewenstverklaring maakt dat appellant strafbaar is als hij in Nederland blijft. Deze twee feiten zijn onmogelijk te combineren. Dat betekent dat appellant door de Nederlandse overheid door de ongewenstverklaring in een onmogelijke positie wordt gebracht. Zoals door appellant bij rechtbank Groningen uitdrukkelijk aangegeven, dwingt de Nederlandse overheid appellant door de ongewenstverklaring tot het plegen van een misdrijf, namelijk het strafbaar verblijven in Nederland als ongewenst verklaarde vreemdeling. Van een naar behoren functionerende overheid van een beschaafd Europees land kan in redelijkheid niet worden verwacht dat hij in het land verblijvende vreemdelingen aanzet c.q. dwingt tot het plegen van misdrijven.

Ondanks het feit, dat door appellant dit dilemma met zoveel woorden aan de rechter is voorgelegd, heeft de rechtbank desondanks geoordeeld, dat ongewenstverklaring geen onevenredig nadelige gevolgen voor appellant zal meebrengen. Kennelijk zonder dit oordeel in de beoordeling te betrekken en in ieder geval zonder dit oordeel steekhoudend te motiveren. Alleen al vanwege een motiveringsgebrek kan de bestreden uitspraak niet in stand blijven.

Redenen waarom appellant zich tot uw afdeling wendt met het verzoek voormelde beslissing van rechtbank Groningen d.d. 10 januari 2007 te vernietigen.

- gemachtigde -